

MF Mies
7. 1. 2014

aha

B

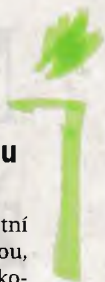
3

Krátce

LIBEŇ

Divadlo pod Palmovkou se otevře na podzim

Až na podzim se vrátí pod vlastní střechu Divadlo pod Palmovkou, jehož suterény loni v červnu poškodila povodňová voda. „I zbytek sezony budeme hostovat na pražských scénách a jezdit na zájezdy,“ řekl ředitel libeňské scény Michal Lang. Očekávanou premiérou je inscenace hry skotského dramatika Daniela C. Jacksona Můj romantický příběh v režii Tomáše Svobody. Premiéra hry o generaci singles bude 23. a 24. ledna ve vršovickém Divadle Mana. (ČTK)

Potkali se u kopírky

Divadlo pod Palmovkou uvádí komedii skotského dramatika D. C. Jacksona ze života singles

VLADIMÍR MIKULKA

Divadlo pod Palmovkou získalo v českém objevování chytlavé komedie *Můj romantický příběh* pomyslnou bronzovou medaili (po brněnském Buranteatru a ostravském Divadle Petra Bezruče). Minulé vedení Palmovky se loučilo šikovným tahem v podobě divadelní verze *Královy řeči*; *Romantický příběh* se zdál být šancí, aby si zářez za divácký hit připsala i nová skupina kolem Michala Langa. Což by potřebovala nejen s ohledem na rozjezd nového repertoáru, ale také proto, že se soubor musí až do konce sezony toutat po hostovačkách kvůli povodňově rekonstruovanému divadlu (premiéra se konala ve vršovickém divadle MANA, další představení budou k vidění v Komedii). Jenže i navzdory volbě zdánlivě tutovky má tento pokus k razantní trefě do černého dost daleko.

Jacson volí vědný a globálně srozumitelný námět: v nové práci se potkají dva třicátníci, tak trochu lúzi, a z nedostatku lepších příležitostí spolu začnou nezávazně chodit. Autor dovede po anglosasku chrlit spoustu vtipných dialogů, a navíc má v záloze originální trik – převypráví tentýž příběh nejprve z pánského a pak z dámského pohledu. Rozdílné vidění stejných situací (trapnější je vždycky ten druhý) je spolu s ironickými nebo sebeironickými komentáři obou protagonistů hlavním zdrojem veselí. A také hlavní silou celé hry. Závěrečná část, ve které vše srdceryvně

Amy. Lenka Langová na snímku ze zkoušky

FOTO DIVADLO POD PALMOVKOU - LEOŠ SKOKAN

zvázní, působí spíš jako trochu násilný přílepek pro tu část publika, která i z poněkud cynické komedie ráda odchází dojatá.

Na hře tohoto typu se zdánlivě nedá skoro nic pokazit, stačí, když se režie společně na vtipný text a herci bez velkého vymyšlení předvedou „obyčejné“ postavy, ve kterých může každý divák tak trochu poznat sebe sama. Jenže právě tahle obyčejnost, samozřejmě v britském divadle nebo v amerických filmech, v českých krajích tradičně způsobuje velké potíže. Ukázalo se to i tentokrát. Jan Konečný a Lenka Langová v hlavních rolích zdánli-

vě činí vše, co je potřeba, hrají energicky, jsou sebeironičtí, oslovují diváky. Jenže ani jeden z nich nemá dostatečné charisma nebo přirozeně silný komediální talent, aby ze své postavy dokázali udělat živou figuru, která by publikum strhla k tomu, aby si téměř na vlastní kůži vychutnalo směšně trapné situace, do kterých Jackson svým hrdinům s potěšením strká nos.

My jsme tady taky

Nutno ovšem dodat, že to Konečnému s Langovou příliš neulehčují ani režisér s výtvarníci. Místo toho, aby herce nenápadně podpo-

rovali, snaží se prosadit sami – což je přístup, který je v českém divadle, na rozdíl od toho anglosaského, hluboce zakořeněný. Anna Forstová si vymyslela, že Tom bude mít „přidělený“ modrý vzorek, Amy růžový. S touto poněkud banální barevnou symbolikou pak pracuje tak vytrvale a tak mechanicky, že představení po chvíli vypadá jako soutěž v tom, kde všude se mohou ony dvě barvy ještě objevit (stěnamí počínaje, spodním prádlem nekonče).

Režisér Tomáš Svoboda zase neodolá pokušení přiřazovat nápady, které do komediálně přepjatých,

ale v jádru „normálních“ situací vnášejí hrubozrně absurdní prvky. Když si nejdřív Tom a po něm i Amy xeroxují genitálie ve fotokopírce (o níž ve hře vícekrát mluví, jiný smysl to nemá), je to moment, kterému se diváci zasmějí, v celkové perspektivě však ruší. Ani nmluvě o tom, že když je legráček tohoto typu příliš (a to tedy je), snižuje se beztak nejistá naděje, že závěrečná změna nálady vyzní alespoň trochu přijatelně. Proč najednou brát vážně postavy, které se před pár minutami chovaly jako směšné figurky bez jakéhokoli reálného jádra? To, že se v podkresu ozve tklivý klavír s houslemi, je prostředek stejně vnějškový, jako když herci strkají genitálie do kopírky.

Navzdory občasným režisérským či výtvarným výstřelkům (a současně i kvůli nim) tenhle *Romantický příběh* nakonec dopadne jako úplně obyčejná, zaměnitelná a zapomenutelná komediální inscenace. Nijak zvlášť nepobouří, nijak zvlášť nezaujme. Diváci se mohou umírněně pobavit řadou zábavných replik či situací a podle náтуры se snad i trochu dojmout. Nic víc, nic máš.

D. C. Jackson: Můj romantický příběh

Překlad: Jakub Škorpil

Režie: Tomáš Svoboda

Scéna a kostýmy: Anna Forstová
Dramaturgie: Ladislav Stýblo
Divadlo pod Palmovkou, premiéra 23. a 24. 1. v divadle MANA

Autor je divadelní kritik

LM 5.2. 2014, 0.9

Autorka: **Marta Harasimowicz**

VLASTNĚ NEROMANTICKÝ PŘÍBĚH

Smutná komedie o hledání lásky.

Když Tom (31 let) nastoupí do nové práce, ze začátku řeší především pocit otrávení z nových kolegů a korporálních zvyků. Aníž by na to měl výraznou chuť, vydá se s ostatními na páteční drink. A aniž by mu na tom záleželo, vyspí se s Amy a dokonce s ní pokračuje ve vztahu. Když Amy (33 let) potká Toma, nemyslí si vlastně nic. Možná tedy až na to, že by potřebovala kolegyním konečně dokázat, že i ona může mít chlapa. Sbalí Toma v podstatě jen tak, aby několik následujících týdnů strávila rozebíráním toho, jak moc jí jejich vztah vytáčí. Oba dva z neutěšených pocitů ze současnosti utíkají do světa vzpomínek na minulost a první lásky. Jenže situace se navzdory všemu, co si původně mysleli, nečekaně zkomplikuje a bude si žádat konkrétní rozhodnutí. „*Když je člověk mladej, všechno je tak zasraně snadný*“ – a když je mu přes třicet?

DVA POHLEDY

Skotský dramatik D. C. Jackson sám sebe rád líčí jako autora, který píše pro široké publikum. Začínal jako autor komiksů a krátkých forem pro divadlo a rozhlas. Ve svých celovečerních hrách (již první z nich – *Zed'* z roku 2008 – získala značný ohlas a byla nominována na řadu divadelních ocenění) se zaměřuje na současná témata dospívání, generačních rozdílů, role stereotypů ve fungování společnosti a mezilidských vztahů. Tragikomedie *Můj romantický příběh*, kterou na úvod současné sezóny vybralo ostravské Divadlo Petra Bezruče, patří k jeho – umělecky i komerčně – nejúspěšnějším a nejprekládanějším textům (českému divákovi může být známá i z dřívějšího zpracování brněnského Buranteatru).

Hra je komponována ze dvou částí, které představují tytéž události jednou z pohledu Toma a následně z pohledu Amy. Navazuje na ně třetí dějství, ve kterém se pohledy i příběhy obou postav střídají a vyvažují, přičemž dění ústí v poměrně překvapivý závěr, který mimo

jiné značně nabourá představu o spolehlivosti dříve prezentovaných dojmů a vzpomínek. Jako hlavní téma Jacksonovy tragikomedie se tedy jeví ani ne tolik trpkost života současných yuppies či jejich sebestřednost, nýbrž otázky subjektivity vnímání, mechanismů nepochopení a samoty.

STŘEDNÍ CESTA

Divadlo Petra Bezruče je již léta proslulé svým vynikajícím hereckým souborem a zpracování *Mého romantického příběhu* jeho kvality rozhodně potvrzuje. I když by první okamžiky představení (které se mohou jevit jako průměrná groteska ze života kancelářských krys) a jistá zdouhavost expozice mohly část publika odradit, skvělé výkony Terezy Vilišové (Amy) a Ondřeje Bretta (Tom) jsou tím, co od začátku upoutá pozornost a pobaví. Nezaostávají ale ani ostatní herci, z nichž je vhodné vyzdvihnout především Sylvii Krupanskou v roli Tomovy bývalé přítelkyně Alison.

Struktura Jacksonovy předlohy skýtá mnohé možnosti pojetí inscenace – od velmi strohého a monologicky založeného až k dosti velkolepému, s množstvím účinkujících a dekorací. Režisér Daniel Špinar se rozhodl pro jakousi střední cestu. Na jevišti se vystřídá pět herců, scéna střídme napodobuje kancelářský interiér, v rámci rekvizit se mnohdy pracuje spíše s náznaky. O to víc ovšem může vyniknout herecké řemeslo a svižnost původního textu.

Byť se *Můj romantický příběh* snad nedá zařadit mezi nejvýznamnější inscenace této sezóny, jeho kouzlo a svěžest spočívá v tom, že si při zachování vysoké divadelní kvality na nic nehraje. Každopádně se Bezručům podařilo naplnit Jacksonovu filozofii a vytvořit inscenaci, která má potenciál oslovit v podstatě jakéhokoliv diváka. ■■■

*Daniel C. Jackson: Můj romantický příběh,
premiéra 27. 9. 2013
Divadlo Petra Bezruče*

NOVÉ PROSTORY 430, 17. 1. 2014, s. 28